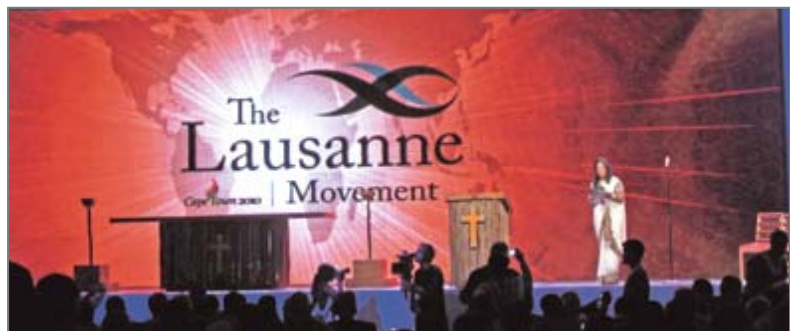

Південну Африку називають перлиною Чорного континенту, землею з тисячею облич і безкінечними можливостями. Так представляють цю країну туристичні довідники. Тут зливаються два океани – Атлантичний та Індійський, тут широкі піщані пляжі, субтропічні ліси, безмежні савани, круті гори, виноробні області, величезні осяяні вогнями міста, унікальний світ фауни і флори в народних парках, золото, алмази...

У другому (після Йоганнесбурга) за кількістю населення місті ПАР – Кейптауні з 16 по 25 жовтня проходив III Лозанський конгрес з світової євангелізації.

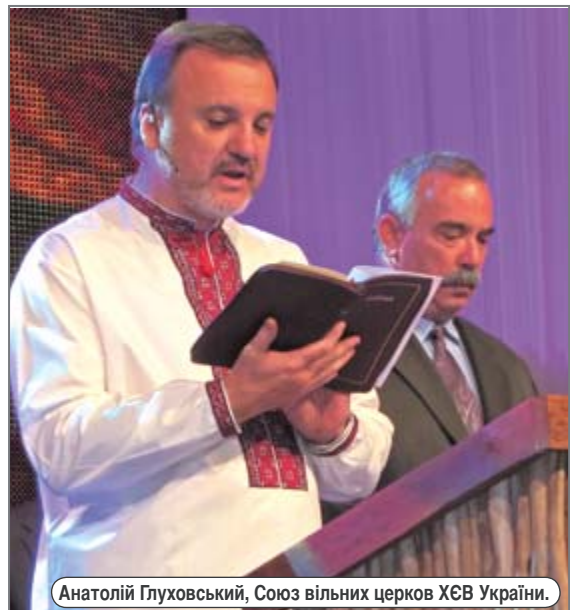
Ця подія для християн всього світу набагато значиміша, ніж просто конференція, хай навіть і глобального масштабу. На думку учасників, гостей і спостерігачів, Лозанський конгрес в Кейптауні вже став стратегічною подією в історії християнства.

Натхненником І Лозанського конгресу в 1974 році був всесвітньо відомий проповідник Біллі Грем. Тоді був підписаний «Лозанський договір», який справедливо вважається найвизначнішим документом в історії сучасної Церкви. Той конгрес запо-

відбувся ІІ Лозанський конгрес. Він проходив на фоні розпаду соціалізму. Вперше в тому конгресі брала участь група служителів з Радянського Союзу і країн соціалістичного блоку.

Чому саме Кейптаун був обраний місцем проведення третього конгресу?

Організатори пояснили свій вибір. Рівно сто років тому, 1910 року, в Единбурзі під головуванням Джона Мотта відбулася перша Всесвітня місіонерська конференція. Це добрий привід не лише згадати цю подію, а й заново осмислити вселенську природу Тіла Христового і разом поговорити про те, якими були блага і місіонерське служіння Церкви за останні сто років. Чого Церква навчилася за цей час? Які помилки допустила? Як може їх виправити? Які нові труднощі

Анатолій Глуховський, Союз вільних церков ХЄВ України.

чаткував Лозанський рух, що об'єднав євангелістських християн зі всього світу в справі благовісту.

1989 року в Манілі на Філіппінах

стоять перед місцевими церквами? Які можливості відкриваються?

На право стати столицею конгресу спочатку претендували сім міст.

БЛАГОВІСТ СВІТОВІ

ЦЕРКВА У ХХІ СТОЛІТТІ

Іванас Шкуліс

Секретар Міжнародної асамблеї християн віри євангелійської

Кейптаун вибрали тому, що це місто особливим чином вписане в історію християнської місії. Ще в 1810 році родоначальник сучасного місіонерського руху Вільям Керрі запропонував провести тут міжнародну конференцію. І треба було чекати 200 років, щоб його ідея і мрія здійснилися.

Тому ця зустріч, за задумом організаторів, повинна була акумулювати зусилля християн в місіонерському служінні протягом останніх 200 років і дати їм нові сили, щоб вони змогли гідно виконувати свою роль у всесвітньому місіонерському русі ХХІ століття.

Робочі сесії III Конгресу проходили

з неділі, 17 жовтня, по неділю, 24 жовтня. 21 жовтня було вільним днем,

і учасники конгресу скористалися нагодою, щоб оглянути численні пам'ятки Кейптауна і його околиць. А тут є на що подивитися.

Увечері 17 жовтня відбулося урочисте відкриття конгресу. І з'ясувалося, що друга за кількістю учасників делегація – понад 230 християнських лідерів з Китаю – не отримала дозволу від уряду Китаю на відвідання конгресу.

Джон Стотт і Біллі Грем прислали свої особисті вітання і запевнення у щоденній молитві за конгрес. Поважний вік не згасив їх жагучої любові до Христа і Євангелія. Біллі Грем, роздумуючи про серйозний масштаб змін, що відбуваються в сучасному світі, написав учасникам конгресу із Північної Кароліни: «Одне із завдань конгресу Кейптауна-2010 полягатиме в тому, щоб проаналізувати ці зміни і визначити їх вплив на служіння, до якого Господь закликає нас сьогодні».

Джон Стотт особливо задоволений тим, що конгрес проводиться в Африці: «Я молюся, щоб ви мали можливість розділити щедre благословення, яке Бог вилив на Церкву на цьому континенті, з боєм і стражданнями народу, що живе в цьому районі світу».

Окрім офіційних промов, яких було зовсім небагато, ми побачили програму, яку підготували африканські церкви: виступи хору, симфонічного оркестру, танцювальних груп, музикантів. На багатьох із нас особливе враження справили фільми про історію Церкви, про її перемоги і поразки, любов і поділи, віру і ересь. У сценічних образах була також показана ретроспектива того, як і через кого Євангеліє приходило на різні континенти у ХХ столітті. На знак пам'яті про заслуги попередніх поколінь християн увесь зал виконав гімн «Принесіть Йому всі вінці». Цим гімном відкривалася в 1910 році перша у ХХ столітті місіонерська конференція в Единбурзі, що заклала основу стратегії місіонерського служіння минулого століття.

Закінчення на 5-й стор.

Делегати від Церкви ХЄВ України.

За дорученням Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій головуючий у Раді Церков єпископ Маркіян Трофим'як надіслав до Президента України Віктора Януковича та голови Держкомнацрелігій Юрія Богучького звернення на захист свободи віросповідання.

Глави конфесій наголосили, що розгляд парламентом ініціатив

Всеукраїнська Рада Церков закликає Президента та уряд не поспішати зі зміною чинного Закону про свободу совісті

по зміні чинного Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» доречний лише за умови принципової згоди усіх суб'єктів законотворчого процесу про важливість релігійної свободи в Україні як одного з найбільших надбань нашої держави у сфері забезпечення прав і свобод людини.

Представники Церков і релігійних організацій України одностайні в тому, що таке важливе питання, як оновлення законодавства про свободу совісті, не повинно розглядатись поспіхом та в наявних умовах трансформації політичного устрою.

Духовні лідери України вважають, що і Держкомнацрелігій, і уряд, і Верховна Рада України мають підійти до опрацювання такого роду ініціатив відкрито та публічно, конструктивно і без надмірного поспіху.

«Важливим при цьому є залучення до цього процесу на всіх його етапах представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних органі-

зацій, тобто зацікавлених суб'єктів, думка яких має бути врахована», – наголошено у зверненні.

У зв'язку з цим Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликала Віктора Януковича зняти з контролю виконання того пункту доручення Президента України, яким до 1 грудня 2010 року від уряду вимагається розробити та внести на розгляд парламенту нову редакцію Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

На думку глав конфесій, питання оновлення законодавства у цій сфері може бути однією з головних тем для обговорення під час зустрічі Президента Віктора Януковича з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Варто зазначити, що з моменту своєї інавгурації на пост глави держави Віктор Янукович не зустрічався з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій.

м. Київ.

Інститут релігійної свободи.

Відділ освіти інформує

У Києві в канцелярії Церкви ХВЄ України пройшло розширене засідання відділу освіти за участю обласних керівників і керівників навчальних закладів. З привітанням до представників 23 областей України звернувся старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко, зокрема наголосивши: «Ми маємо нести здорову Христову науку для народу Божого».

Перший заступник старшого єпископа Микола Синюк поінформував делегатів про стан справ та діяльність відділу освіти і відрекомендував нового керівника відділу — Віктора Вознюка.

Керівники обласних відділів розповіли про роботу на місцях. Практично в кожній області проводяться семінари, в окремих областях — спеціальні заняття для проповідників, всюди проходять молодіжні, жіночі, пасторські навчальні конференції.

На засіданні була заслухана інформація представників духовних навчальних закладів ЦХВЄУ. Наших

студентів навчають за спеціалізаціями місіонерсько-го, пасторського служіння, християнської освіти. У деяких навчальних закладах діє магістерська про-

Учасники засідання.

грама, яка надає можливість після отримання ступеня бакалавра продовжувати навчання.

На розширеному засіданні порушувалися питання, котрі стосувалися навчального, академічного та інформаційного напрямків відділу освіти. Жваве обговорення підтвердило їхню актуальність. Проте пріоритетним напрямком роботи буде, все ж таки, церковна освіта.

На цьому наголосив у представленні концепції розвитку відділу освіти новий керівник відділу Віктор Вознюк. «Ми маємо запровадити в нашому братерстві програму «духовного мінімуму», де доступною мовою будуть викладені найнеобхідніші теми. І наше головне завдання — донести цей курс до кожного віруючого».

Віктор Володимирович детально окреслив послідовні кроки реалізації програми. З його ініціативи та за підтримкою учасників засідання була створена робоча група з під-

Віктор Вознюк.

готовки курсу «духовного мінімуму». Відповідальним за роботу групи призначений Ігор Капустін. Того ж дня робоча група провела своє перше засідання.

Віктор Вознюк представив на засіданні нового адміністратора відділу — Василя Попудника, який надалі вестиме організаційну частину роботи.

Насамкінець керівник відділу звершив молитву за всіх, хто працює у напрямку освіти, і благословив на подальшу працю делегатів засідання.

Підготував Валентин Опря.

Наші батьки мріяли бачити нас здоровими, щасливими, успішними. Того ж хочемо і ми для своїх дітей. Однак необдумані висловлювання дорослих можуть закласти в дитячу підсвідомість програму, яка перешкоджає дитині вирости повноцінною особистістю.

Чи часто вам доводилося чути в дитинстві: «Горе ти моє», «Очі мої б тебе не бачили», «За що мені така кара...», «Пора стати самостійним, чого поводишся, як маленький»?

Буває так, що перед вами — важлива справа, а вам хочеться робити що завгодно (попоїсти, подивитися телевизор, прибрати в кімнаті чи помити посуд), тільки не займатися цією роботою. У результаті виконання важливої справи відкладається до критичної точки, і, щоб виконати її, вам доводиться насильно змусувати себе.

А може, вам легше зробити щось для інших, але попросити за себе — язык не повертається? Ви з радістю купуєте близьким подарунки і частуєте їх смачними обідами, але ніяк не знайдете часу, щоб зробити ранкову зарядку чи прийняти вітаміни?

Корінь проблеми — зовсім не в особливостях характеру. Швидше за все, він захований значно глибше: у дитинстві батьки постійно ставили вас у ситуацію, коли ви відчували почуття вини за свій «егоїзм». Ставши дорослим, ви продовжуєте переживати те саме почуття, але вже без сторонньої допомоги.

Чому ж з нами таке відбувається? Американські психологи дійшли висновку, що в такій формі у дорослої людини проявляється залежність від когось із батьків, які свого часу напхали своє дитя кодовими фразами-установками. У психології це явище отримало назву «батьківських директив», закладених у підсвідомість дитини до шестилітнього віку.

Зайнявшись дослідженнями цих директив, спеціалісти виділили 12 найбільш поширених прихованих установок. Їх формують цілком конкретні слова і дії батьків. Невиконання цих вказівок викликає почуття вини перед батьками.

Установка «Не живи»

Звучить дуже страшно. Але хіба ви ніколи не чули, як батьки (не обов'язково ваші) говорять спересердя: «Очі мої тебе б не бачили», «Мені не потрібний такий поганий хлопчик» і навіть «Господи, як ти мені надоїв!». Деякі «стримані» батьки просто проводять з дитиною розмови на тему, як важко виховувати дітей, скільки клопотів, тривог і прикростей несе з собою батьківська доля.

Прихованим смислом цієї установки є маніпуляція дитиною за допомогою навіювання їй постійного почуття вини перед батьками. У дитині (а через багато років і в дорослому) народжується впевненість в тому, що вона — вічний боржник батька і матері.

Однак рішення завести дитину належить винятково батькам. Якщо вони

Про помилки у вихованні

не знали, що цей шлях непростий і тернистий, не варто перекладати на дитину відповідальність за свої помилки. А тепер спробуймо уявити собі думки і почуття дитини, яка чує щось подібне... Вона цілком може зробити висновок, що для мами чи тата було б краще, якби її не було на світі. На самогубство дитина, швидше за все, не піде. Але не варто дивуватися, якщо, повністю перейнявшись установкою «не живи», вона в ранньому дитинстві часто буде отримувати травми, а пізніше знайде інший спосіб руйнувати своє здоров'я — алкоголізм, наркоманія, переїдання...

Це один варіант реакції на установку «не живи» — зумисна хуліганська поведінка дитини. Простіше почуватися винним за діло, ніж переживати постійне почуття вини невідомо за що. У дорослому житті людина з твердо засвоєною установкою «не живи» буде вважати себе нікчемом, яку нема за що любити і поважати. Можливо, вона потратить життя, щоб довести власну значимість. Але, швидше за все, так і буде жити з постійним почуттям «негідності» — навіть якщо для цього немає жодних об'єктивних причин.

Установка «Не будь дитиною»

Навіть найкращим батькам рідко вдається уникнути фраз: «Що ти, як маленький!», «Пора стати дорослішим», «Ти вже не дитина, щоб скиглити через дрібниці». Підсвідоме послання таке: бути дитиною — погано, бути дорослим — добре.

Ми (у всякому разі, більшість) увібрали в себе це послання. У результаті боїмося чи не вміємо спілкуватися з дітьми. Нам ні про що з ними говорити, нам легко вчити і настановляти їх, але безмежно важко поділяти їх інтереси і жити їх життям. Якщо ви почуваєтеся винним при бажанні потішити себе якимись ласощами або зробити яке-небудь дитяче безумство, установка не бути дитиною сидить у вашій підсвідомості і отруєє вам життя. Тому постарайтесь не закидати своїх дітей «бути дорослими», перш ніж їм не мине хоча би 8-10 років.

Установка «Не виростай»

Практика свідчить, що багато батьків з насолодою вселяють своїм дітям почуття власної незамінності. «Я ніколи тебе не покину!», «Я завжди допоможу своїй маленькій дитині»... Дитяче мислення може розшифрувати цю турботу як: «Якщо я виросту і стану самостійним, то позбудуся найголовнішого в житті — батьківської підтримки».

Ставши дорослою, людина з такою директивною почувається винною, дозволивши собі закохатися. Це дуже віддані

діти, згодні жити з мамою і татом навіть ціною відмови від створення власної сім'ї. Якщо така людина все ж одружується, сімейне життя перетворюється для її обранця на жах. Часто, навіть вступивши в шлюб, але так і не подорослішавши, дорослі-діти відмовляються жити окремо з батьками і навіть не мислять життя без того, щоб посвячувати маму (тата) у всі перипетії подружніх стосунків.

Установка «Не думай»

Чи не знайомо звучить: «Ти що, найрозумніша?», «Досить думати, ділом займися», «Я старша, краще знаю, слухай мене — і все!». І справді, дорослі краще розбираються в житті. У них більше досвіду. Значно простіше перекласти вирішення всіх питань на них. Тим більше, що вони самі цього хочуть. Результат? Людина, отримавши в ранньому дитинстві таку установку, часто відчуває безпомічність і цілковиту відсутність ідей за необхідності вирішувати проблему. Нерідко їх переслідує нестерпний головний біль, що робить сам процес мислення неможливим. Вони відчувають підсвідому недовіру до результатів своїх роздумів, часто чинять необдуманно, з чого й самі дивуються: «Як я міг таке зробити?».

Установка «Не відчувай»

Взагалі-то цю заборону можна поділити на дві частини — соромно відчувати біль, дискомфорт і соромно відчувати емоції. Найчастіше під заборону опиняються емоції гніву і страху: «Такий великий хлопчик, а боїшся маленької рибки!», «Як не соромно плакати!», «Негайно припини тупати, чого ти розкричався!». Результат — людина відчуває негативні емоції, але не вміє їх випустити. Не може признатися, що хтось чи щось розлютило її. Накопичує негатив всередині, зривається на близьких, почувається «роздратованою в принципі».

Заборона відчувати неприємні фізичні відчуття також звучить дуже звично: «Потерпи — пройде», «Не цукор — не розтанеш»... Дорослі, засвоївши цю установку, часто страждають на психосоматичні захворювання — алергію, астму, мігрень, незрозумілі болі.

Установка «Не досягай успіху»

Ті, хто отримав у дитинстві цю установку, як правило, дуже працелюбні і ретельні. Але їх в житті наче переслідує лиха доля: в найостанніший момент діло, в яке було вкладено багато сил, провалюється з не залежних від них причин. Вони й не здогадуються, що в провалі винна підсвідомість, яка не дозволяла підстрахуватися, завадила створити запасний варіант. Як і висловлювання

формують установку «на провал»? Як не дивно, найневинніші: «Ти повинен шанувати нашу працю, ми відмовляли собі у всьому, щоб ти міг ходити на цей гурток, брати уроки англійської, вступити в університет». В основі таких настанов нерідко лежить несвідома заздрість батьків до успіху дитини, хоч усвідомлено вони хочуть, щоб діти досягли більшого, ніж вони самі.

Установка «Не будь лідером»

Вам доводилося чути: «Не висовуйся», «Будь, як всі», «Тобі що, найбільше треба?». Батьків можна зрозуміти: вони хочуть оберегти своє дитя від почуття заздрості та інших негативних емоцій, які яскрава особистість викликає в людей. Але якщо в результаті діти, вирісши, приречені ходити вдома і на службі у вічних підлеглих...

Є й інший неприємний наслідок — людина, яка боїться лідерства, навіть досягнувши певних висот, панічно боїться чи просто не в змозі взяти на себе відповідальність.

Установка «Не приєднуйся до інших»

Цю установку часто вкладають батьки, які мають проблеми у спілкуванні з іншими людьми. Вони всіляко підкреслюють, що їх дитя — єдина радість життя, єдина рідна людина, єдиний друг. У спілкуванні зі своїм «єдиним» вони підкреслюють його винятковість, несхожість на інших, причому завжди в позитивному смислі.

«Ти ж у мене не такий, як всі». Результат? З ранніх років дитина звикає почуватися окремою істотою. Вона не зливається з колективом, рідко має близьких друзів, хоч може мати купу поверхневих контактів. З часом це починає сильно заважати. А причину такого відчуття навіть дорослий зрозуміти не може, адже він робить те саме, що й інші, і намагається бути, як всі...

Установка «Не роби»

«Це небезпечно, я зроблю сама», «Залиши все матусі, сам не справишся»... Якщо установка повторювалась досить часто і засвоїлась добре, людина відчуває труднощі на початку кожного нового діла, навіть добре знайомого — чи то написання роману, чи підготовка річного балансу, чи прання білизни. Цим людям болісно не вистачає часу, вони завжди не встигають і живуть у режимі «дед-лайн», хоч насправді могли би все робити своєчасно.

Установка «Не бажай»

«Хотіти не шкодить!», «Знову тобі чогось треба», «Скільки можна хотіти і просити!». Ці слова втовмачують ма-

ленькій людині, що відчувати бажання — погано. Виростаючи, вона охоче буде тішити інших і задовольняти їх потреби, однак попросити щось для себе, тим більше наполягти на закономірності своїх бажань не зможе — не дозволить внутрішній бар'єр. Саме ті, хто повністю засвоїв установку «Не бажай», соромляться відстоювати свої інтереси в суді, беззаперечно поступаються в сімейному житті і на роботі.

Установка «Не будь самим собою»

Особливо часто таку установку дають батьки, які хотіли дитини однієї статі, зовнішності чи характеру, а отримали щось прямо протилежне. Якщо в сім'ї одна дитина «краща» (більше відповідає вимогам батьків), другій можуть говорити: «Будь схожий на брата (сестру)», «Чому твій брат може, а ти — ні!» і так далі. Найчастіша фраза, яку доводилося чути всім без винятку, — «Ну чому ти не... (потрібне впишіть самі)». Якщо такі порівняння і докори повторюються надто часто, може вирости дорослий, котрий постійно незадоволений собою, живе в стані болісного внутрішнього конфлікту, який веде до затяжної депресії.

Установка «Не насолоджуйся здоров'ям»

У багатьох сім'ях дитина, яка пішла до школи з температурою, заслуговує всілякого заохочення. А той, хто дозволяє собі під час хвороби розслабитися і відпочити, сприймається з певним осудом. «Ти не повинна хворіти, у тебе діти!», «Може, тобі і зле, але обов'язки ніхто не відмінює» — повсякденні фрази в таких сім'ях. Дитина, а потім і дорослий, чуючи таке послання, привчається, з одного боку, до думки, що хвороба привертає до неї загальну увагу, а з другого — до очікування, що погане самопочуття підвищить цінність будь-якої її дії. У результаті такі люди поповнюють армію бідолах, які вперто сидять на роботі, навіть якщо простуда бере за горло. І з жалем дізнаються, що ніякої похвали їх трудовий подвиг не заслуговує. Це стає приводом для відчуття своєї недооцінюваності, заниженої самооцінки чи образ.

Кажуть, хто попереджений — той озброєний. Прочитавши цю статтю, ви можете свідомо уникати слів, які здатні зіпсувати майбутнє вашої дитини. Однак що робити, якщо ці установки ви несподівано виявили в себе? Спробувати змінити батьків чи з'ясувати з ними стосунки з приводу помилок вашого виховання — річ цілком безперспективна. Але ви тепер дорослий, отже, маєте повне право свідомо змінювати рішення, яке нав'язує вам власне дитинство.

prochurch.info.

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

Входячи у служіння, ми можемо бути переможцями, повними сили, бадьорості, а виходити з нього збентеженими, знесиленими. «Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти!» (Гал. 6:1). Впасти – означає зануритися в гріх, а слово «духовні» деякі перекладачі тлумачать як «зрілі» або «досконалі». Слово «виправляйте» в оригіналі означає «вправити поламану кістку».

ХРИСТИАНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Продовження.
Поч. в 12 (63) за 2009 р.,
1-5, 7-9 (64-68, 70-72) за 2010 р.)

Особиста безпека

Є три варіанти виправлення. Перший – це подивитися, змастити якимсь знеболівальним засобом і сказати: їж і пий. Другий – повісити якийсь тягар і порадити не рухати рукою чи ногою – тоді біль практично не відчуватиметься. Але хірурги так не роблять, зазвичай вони роблять дуже і дуже боляче – вони витягують і кладуть на місце. Це єдиний спосіб вправити зламану кістку.

Є ще інша сторона – коли кістка зламана давно або зрослася неправильно. Тоді її ламають заново і ставлять на місце. І якраз ці дії і передбачає описане в згаданому тексті виправлення.

На консультування часто приходять люди, які вже давно живуть в гріху, особисті і сімейні стосунки яких ламані-переламані, люди, які не просто впали в прогріх, а мають вади. Бо власти в прогріх – це значить не-навмисне спіткнулися, а вада – це коли ти кривий. У людей бувають вади розуму, вади мислення, емоцій, моральності, стосунків у шлюбі – тобто те, що стало звичкою, навиком, що зрослося неправильно. І тут просто помазати м'якими словами або по-дружньому поплескати по плечу не годиться – це не допоможе. Консультування – це іноді жорсткий процес, але не пройшовши через біль, проблему, як правило, не вирішиш. Це біль внутрішнього сорому, покаяння, виправлення, сповідання. Тільки відчинивши двері болю в цій потаємній кімнаті, ми зможемо увійти, щоб побачити проблему.

У нашій свідомості Бог встановив блоки – здатність огорожитися від руйнівного впливу. Це можуть бути, наприклад, втома чи неприйомність через сильний стрес або нестерпний біль. Людина відключається, щоб руйнівна сила болю не зруйнувала нервову систему чи психіку. І лікарі добре про це знають.

Але в нашій душі також є блоки, які блокують певну ділянку, особливо якщо вона була зранена в дитинстві. Страшний біль закриває її разом з проблемою. Зачинений біль – це зачинена ціла сфера людської душі. І якщо вона була зачинена в дитинстві, оберігаючи організм від болю, то зачинена вона і для росту та розвитку.

Допомагаючи іншим, пильнуй за собою

Мабуть, ви зустрічали людей, які розвинуті всесвітньо, але в якійсь сфері поведяться, як малі діти. Це і є та зранена ділянка, і поки вона не буде відкрита і зцілена, вона не буде розвиватися. Це одна з головних ознак ділянки, в якій захований біль.

Деякі мудрі виважені люди в якійсь сфері раптом губляться, поведяться як хлопчачки, тому що це сфера, в дитинстві зачинена болем. Нині він цього болю майже не відчував, однак сфера не розвивається. І не ввійшовши у сферу болю, ми, як правило, не зможемо увійти у сферу проблеми, у корінь причини. Не завжди, але як правило. Тому консультант часто нагадує хірурга, який вправляє поламану кістку.

Павло радить духовним виправляти таких духом лагідності. Тобто без злості, подратування, м'яко, розуміючи, що людині боляче. Помагайте, водночас пильнуйте за собою, щоб не спокуситися. Консультування – це небезпечне служіння. Тому апостол звертає на це увагу – допомагаючи іншим, пильнуй за собою.

«А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, молитесь Духом Святим, бережіть себе самих у Божій любові і чекайте милости Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя. І до одних, хто вагається, будьте милостиві, спасайте і виривайте з огню, а до інших будьте милосердні зо страхом, і ненавидьте навіть

Сергій ВІТЮКОВ

одежу, опоганену від тіла!» (Юди 20-23).

Істина без милості буває жорстока. Єресь – це, найчастіше, істина, доведена до крайнощів. Істина без любові, без ніжності, без милості – жорстока істина, це буква, яка вбиває. Але милість без істини веде до компромісу, потакання, розмитих кордонів і – до повного краху як людини, яку консультують, так і самого консультанта. Мудрість полягає в балансі істини і милості. Тому Юда і радить до одних бути милостивими, але в рамках істини.

Любов іноді буває твердою. Іноді це ремінець, який робить дітям боляче. Але є ще жалість. Жалість з любові – це добре. Однак жалість як альтернатива або заміна любові – це зле. Іноді люди, спекуючи нашими почуттями або працюючи на нашу жалість, хочуть схилити нас до потакання. Мудра любов полягає в балансі милості та істини. Консультування – це точка, де милість та істина обов'язково зустрінуться. І одне без одного просто неможливе.

До когось Юда радить бути милосердним зі страхом (в одному з перекладів – спасати страхом). До когось має бути спрямований цей страх? І щодо того, хто згрішив, і щодо себе. Іноді людині потрібен страх Господній, щоб вона прийшла до покаяння.

Ще Юда радить ненавидіти навіть одягу, опоганену від тіла. Перед словом «навіть» варто було б поставити три крапки – бо в контексті цього слова очевидно, що є багато речей, якими треба гидувати, у тому числі й одягу, опоганеному від тіла.

Головна думка тут – допомагаючи іншим, пильнуйте за собою, щоб не впасти в спокус.

Люди, приходячи на консультування, зазвичай переживають серйозні проблеми, і то проблеми давні. Адже далеко не завжди до служителя ідуть одразу ж, навпаки – коли пожежа догорає. Вони потребують мудрого і сильного керівництва, тому що самі вже не знають, що їм робити. Їм потрібно, аби хтось сказав, де вони опинилися і куди їм іти, а ще вони потребують, аби їх хтось просто вислухав. Можливо, ви – перша людина, якій вони відкривають душу. Вони потребують підбадьорення, співчуття, потребують, щоб ви поплакали з ними. Словом, вони – суцільна потреба.

Вони очікують емоційної підтримки, тому що самі не змогли знайти контакту з Богом, щоб отримати потіху.

І уявіть, що вони отримали більшу частину того, чого потребували. Наступного разу, коли вони опиняться в подібній ситуації, вони знатимуть, де шукати поради, – у консультанта, пастиря. Вони знову приходять і отримують напрямок, покровительство. Їх потішили і підтримали.

Проблеми не завжди можна вирішити одразу, а є люди, які взагалі не хочуть їх вирішувати. Іноді люди не хочуть, щоб Бог їм допоміг. Людина роздувається від свого «праведного» гніву і чекає, щоб служитель підтвердив її правоту, тоді вона ще більше роздується і підживить свою гордість, тому що це джерело живлення її пихи.

Багато людей не хочуть виходити з цього стану, тому що він живить їх емоції. Тому по якимсь часі ці люди тягнуться до вас, і в результаті стають від вас залежними.

Розповідаючи про свої проблеми, люди мовби вводять вас у потаємні сфери свого життя, тайники своїх емоцій. Ми наче розділяємо з ними знання і переживання багатьох таємних, інтимних сторін. Можливо, ви – перша людина, допущена в це «святеє святих» їх емоцій, почуттів і таємниць. І якщо за багато років людина наважилася впустити вас туди, то навряд чи вона пустить туди ще когось. Ви стали співучасником її таємниць. І яким сильним треба бути, щоб вийти звідти зовсім не

оскверненими емоційно або морально. Тому виправляючи інших, пильнуйте за собою, щоб не впасти в спокус.

Бо якщо сам консультант у проблемі, то доведеться спочатку витягти колоду, а же потім витягувати скалку з ока брата. Однак існує дивна закономірність – саме люди з колодами і мають надприродну ревність витягати скалки з очей інших людей. І часто

цю ревність сприймають за Божу любов і благословляють на цю роботу. Тоді вони не просто витягують скалки разом з очима, а й офіційно поставлені церквою входять туди, куди люди їх пускати не хочуть.

У нашому курсі по лідерству є тест, одне з запитань якого звучить так: чи можна вважати ревність щодо діла Божого головною ознакою того, що людину треба благословляти на служіння. Правильна відповідь – ні. Ревність буває різна, з ревності можна навіть задушити людину. Але Бог названий Ревнителем. Тому є ревність того, хто сповнений любов'ю, а є ревність власника, який каже: «Своє нікому не віддам». На основі власних спостережень я дійшов висновку, що в деяких церквах певних людей треба негайно виводити зі служіння, тому що там вони тільки з причини своїх проблем.

Коли людина не живе своїм життям, вона починає жити минулим, мрією або чужим життям. Молодь живе фантазіями і мріями, люди старшого віку – минулим. Але якщо в людини повноцінне теперішнє, вона повертається в минуле, щоб згадати про милості Божі, однак минулим не живе.

Павло говорить, яким він був, але наголошує: благодаттю Божою він такий, який є. Це нормальний погляд на минуле. А смакувати минулим, тому що в теперішньому нема живлення, – це ненормальне явище.

Статистика свідчить, що жінки після 40 років, коли чоловіки слабшають, починають масово читати романи або дивитися «мільні опери». І проблема тут не в прихильності до серіалів, а у внутрішній порожнечі і незадоволенні у якійсь сфері життя. Залежність живить їх, тому вони й переглядають сотні серій. Або стають консультантами, де на законній підставі можуть смакувати всім, що їм в житті не дістається.

В одній церкві я зустрівся з братом, який, маючи сім'ю і дітей, так відзивався про жінок, що я зрозумів: у нього проблеми. А його поставили мало не на чолі жіночого відділу. Згодом я довідався, що він впав, і цього можна було очікувати.

Правильні мотиви консультування

Важливо зрозуміти, чому ми консультуємо, чому ми стали консультантом. Відповідь на це питання вирішить багато наших внутрішніх проблем і збереже від багатьох падінь.

Колись давно я стояв перед плакатом з фотографіями ударників соціалістичної праці, дивився на їх лиця і думав – скільки з них тут лише тому, що в їхніх сім'ях проблеми.

Приходить на консультування жінка і жаліється на чоловіка, а пастор слухає і думає – моя жінка така сама, як її чоловік. Вона тягне все на собі, і я мушу тягнути. Пастор слухає її і дає поради просто в точку. І жінка вирішує, що такого мудрого консультанта ще не зустрічала. На одній із наступних зустрічей пастор зізнається, що також має проблеми. А як ви гадаєте – чи потрібно йому, щоб і його хтось вислухав, хтось пожалів? Минає ще якийсь час, і він кидає свою дружину, та жінка – свого чоло-

віка, і вони одружуються. Вони зруйнували все, тому що вирішили, що не можуть жити один без одного – настільки вони схожі й однодушні. Але як тільки одружилися – виникла маса проблем. Чому? Тому, що коли в них і було щось спільне, то це – стан озлоблення.

Іноді, коли в церкві або деінде стається якийсь бунт, люди єдині, поки є з ким

тобманець та антихрист! Пильнуйте себе, щоб ви не згубили того, над чим працювали, але щоб прийняли повну нагороду. Кожен, хто робить переступ та не пробує в науці Христовій, той Бога не має. А хто пробує в науці Його, той має і Отця, і Сина. Коли хто приходить до вас, але не приносить науки цієї, не приймайте до дому його, і не вітайте його! Хто бо вітає його, той участь

бере в лихих учинках його» (2 Ів. 7-11).

Тут мова йде про облесників, які не сповідували Ісуса Христа, що прийшов у плоті. Такого в дім не приймати і не вітати.

Ще один випадок стався в Коринтській церкві, коли якийсь віруючий взяв собі за дружину мачуху, а церква на це не зреагувала. Павло радить «віддати такого сатані на погибіль тіла, щоб дух спасся Господнього дня» (1 Кор. 5:5), щоб допомогти людині, яка опинилася в проблемі, і зберегти церкву, тому що мала розчина квасить все тісто.

Він пояснює: «Я писав вам у листі не єднатися з перелюбниками, але не взагалі з цюгосвітними перелюбниками, чи з користюлюбцями, чи з хижакми, чи з ідолянами, бо ви мусили були б відійти від світу. А тепер я писав вам не єднатися з тим, хто зветься братом, та є перелюбник, чи користюлюбєць, чи ідолянин, чи злоріка, чи п'яниця, чи хижак, із такими навіть не їсти! Бо що ж мені судити й чужих? Чи ви не судите своїх? А чужих судить Бог. Тож вилучіть лукавого з-поміж себе самих!» (1 Кор. 5:9-13).

Перш за все, у нас повинен бути внутрішній імунітет – у нашому розумі, наших почуттях і переконаннях. Але іноді, пояснює апостол, є і зовнішні кордони. Тому коли ми відчуваємо, що задаємо питання, щоб по-смакувати, то ми втратили вміння гидувати гріхами людини, а не нею самою. Біблія ніде не радить гидувати людину. Бог ніколи, особливо в Новому Заповіті, не ставив хрест на людині. Але ми повинні правильно ставитися до гріхів. Якщо ми починаємо ними смакувати, якщо нам солодко і ми до цього тягнемось, то це найвірніша ознака, що ми залежні від цього, що ми ідемо шляхом внутрішньої прив'язаності і падіння.

Люди, переживаючи проблему, мають велику емоційну потребу в любові, визнанні, захопленні, допомозі. Дещо з цього вони можуть отримати від нас, але більшу частину можуть заповнити лише Бог і сім'я. І ми не маємо навіть пробувати її заповнити. Якщо ми станемо людині замість Бога, то викличемо Божу ревність.

Люди в проблемі особливо чутливі до почуттєвих контактів і емоційної залежності. Ними легко керувати, більше того, вони згодні, щоб ними керували. І чим більше ними керуєш, тим менше відповідальності за своє життя вони беруть на себе. Ми можемо допомогти їм налагодити стосунки з Богом і привести до духовного зростання – це розв'язок їхніх проблем.

У таких людей є потреба перекласти вирішення своїх проблем і відповідальність за наслідки цього на когось іншого. І це зовсім не послух – це контроль. Послук – це усвідомлене рішення особи стати під чужий авторитет, залишаючись при цьому повноцінною особистістю, а контроль – це коли людина бездумно і безвольно виконує чужі команди.

У диктаторів зазвичай є люди, які потребують, аби ними керували, взяли відповідальність за їх рішення і наслідки цих рішень. Диктаторів робить натовп – люди віддають право влади над собою.

Згадаймо, як на трон зійшов Саул. Так, це було Боже управління і Боже помазання. Але люди тоді сказали: він буде вести наші війни. І Саул був приречений на провал. Бог сказав їм, що той, хто вестиме їхні війни, забере в них найкращих синів і дочок, найкращі поля. Тільки коли люди розділять з ним відповідальність, він зможе вести війни.

Але зазвичай людина рідко слухає, що говорить Бог, людина чує те, що хоче почути. Тому раджу не зустрічатися з людиною, яка викликає в вас інтерес, більше двох разів; не дозволяйте бачити в вас чоловіка чи жінку; добре, якщо до розмови з людиною протилежної статі ви зможете залучити співробітника чи співробітницю. Знайдіть зручне для бесіди місце, щоб вам не заважали і ви не заважали, але й не інтимне, щоб не спокушатися і самому не спокушати.

Далі буде.

З НОВИМИ СИЛАМИ ДО ПРАЦІ

Служителі п'ятидесятницького братства.

Лондон, як і годиться, стоїть на березі Темзи. От тільки протікає ця річка зовсім не у старій добрій Британії. Вас вітає Канада. Є ще тут Одеса, Львів, Київ – так українці, що проживають в Канаді, бережуть пам'ять про вітчизняну землю. А українців в Канаді понад мільйон.

Перша хвиля імміграції до Канади припадає на 1891-1914 роки, коли до країни Кленового Листка прибуло 170 тисяч українських поселенців, здебільшого бідних селян, яким потрібна була земля. Під час другої хвилі – у 20-х роках минулого століття прибуло ще 65 тисяч українців. Еміграції повосення та останніх десятиліть складалася переважно з політичних і релігійних біженців і кваліфікованих спеціалістів.

З 301 депутатського місця нинішнього канадського парламенту чотири належать депутатам українського походження. У Канаді чимало відомих державних діячів – українців. Особливо відоме в освітянських колах України ім'я канадського бізнесмена і мецената Петра Яценка.

Українці Канади люблять свою історичну батьківщину, хоча багато з них жодного разу не бували на ній. Мені доводилося спілкуватися з братами і сестрами, батьки яких народжені в Парагваї чи Аргентині і які про Україну знають тільки з розповідей бабусь і дідухів. Однак вони вільно розмовляють українською (окрім іспанської та англійської), вчать правитівської мови своїх дітей і дуже дивуються з тих, хто кілька років тому приїхав з України, але вже встиг забути рідну мову, а Біблію читає лише російською.

Канада – толерантна у політичному і релігійному відношенні країна. 36 відсотків її жителів належать до протестантських і євангельських цер-

ков. І вагомє місце серед них належить слов'янським громадам християн віри євангельської. Хоча церкви розкидані по справді неозорих землях Канади, щороку

брати і сестри збираються на загальну конференцію, щоб розповісти про своє життя, свою працю і визначитися з планами на майбутнє.

Цьогорічна конференція була особливою – п'ятидесятники Канади слов'янського походження відзначали 70-ту річницю свого Союзу. Проходила конференція 9-10 жовтня у домі молитви п'ятидесятницької громади м. Лондона, провінція Онтаріо. Дім молитви цей заснував і в ньому служив доброї пам'яті пастор Іван Зінчик, якого знали, шанували і любили не лише в Канаді, а й в Україні. Завдяки його радіопрограмі «Жива надія» (після його відходу у вічність над нею працює донька брата Зінчика Ненсі) тисячі українців пізнали Ісуса як Спасителя.

Одразу скажу, що організована конференція була на найвищому рівні, і заслуга в цьому – голови Слов'янського союзу П'ятидесятницької Асамблеї Канади єпископа Адольфо Муравського і

його невтомної дружини Ольги, а також пастора місцевої церкви Івана Стецюка, подружжя Гані і Давида Муравських і всіх братів і сестер з Лондона, задіяних у підготовці конференції. Понад 500 делегатів, гостей і місцевих учасників форуму були оточені належною увагою, турботою, усім знайшлося місце за столом і для нічлігу, усі пережили Божі благословення і відчули Його присутність.

Розпочалася конференція у двох залах – в одному зібралися брати і служителі, щоб підсумувати пройдений шлях, дати оцінку своїй діяльності і служінню, визначитися з пріоритетними напрямками на майбутнє; другий зал був відданий сестрам. А з'їхалися вони до Лондона

з Богом, Який, власне, і зібрав Своїх доньок на таку відверту розмову.

Після вітального слова Ольги Муравської делегаток конференції повела в молитві до Божого престолу Валентина Стецюк, дружина пастора місцевої церкви. А потім настав час для свідчень, співів, молитов, роздумів над Словом. Служили делегатам Ольга Муравська, Ненсі Зінчик, Валентина Поляківська (директор місії «Добра Новина»), Гейтен Маршалл (відповідальна за жіноче служіння в канадських церквах), співочий гурт «Глорія» з американського міста Сіракуз, християнська виконавиця Лідія Левчук, а також авторка цих рядків.

Увечері в центральному залі дому молитви відбулося загальне святкове зібрання. Словом служили присутнім єпископи Адольфо Муравський, Марек Камінський (Польща), Михайло Паночко (Україна), Сергій Хомич (Білорусь).

Бог так близько торкався серцець Своїх дітей, що на заклик обновили свої

Делегатки жіночої конференції.

з багатьох церков Канади, Америки, України, була навіть гостя з Африки, а насправді тернопільянка Юлія Сидій, яка служить місіонеркою в Кенії.

Відповідальна за жіноче служіння у слов'янських церквах Канади Ольга Муравська дуже серйозно поставилася до підготовки жіночої конференції (як, зрештою, серйозно ставиться до кожної справи, за яку береться). Зала була прикрашена живими квітами, білі скатертини на столах додавали урочистості, загальна атмосфера спонукувала до щирого спілкування одне з одним, але насамперед

стосунки з Ним відізналися мало не всі присутні на Богослужінні діти і молодь. Було приємно бачити щирі сльози покаєння і оновлення на юних лицьках. Хочеться вірити, що чудові хвилини переживання Божої присутності стануть для цих дітей незабутніми і влинуть на все їхнє подальше життя. Та й не тільки для дітей, а всіх, хто відкривав того дня своє серце перед Творцем.

Два дні роботи конференції пролетіли, як одна мить. Пора до праці. Тож в добру путь, брати і сестри!

Людмила Бендус.

Ольга Муравська і гурт «Глорія».

Вечірнє Богослужіння в м. Лондоні.

Грузія почула про Христа

Десятеро християн-музикантів з України наприкінці жовтня навідали Грузію. Брати відправилися на Кавказ з бажанням прославити Господа в цій країні, підтримати і підбадьорити місцевих віруючих, а найголовніше – розповісти про Христа тим, хто ще не чув про Нього.

І Господь благословив цю поїздку. За майже десять днів перебування в Грузії браття відвідали десять міст в різних регіонах країни і провели дев'ять натхненних зібрань.

А ще вони привезли біля 40 пар взуття і невелику фінансову допомогу, яку зібрали хористи Київського об'єднаного молодіжного хору ЄХБ. Таким чином, брати могли послужити не тільки духовно, а й матеріально.

«З перших хвилин спілкування з місцевими віруючими ми зрозуміли, наскільки це щирі, добродушні і відкриті люди. Попри складну політичну й економічну ситуацію в країні вони горять бажанням служити Господу і цінують кожну мить, яку можуть посвятити Йому», – поділився своїми враженнями від поїздки Віталій Болгар, один з її організаторів, а також відповідальний за музичне служіння в Київській області.

Марія Ряба.

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Усі робочі зустрічі конгресу проходили в Міжнародному конференц-центрі Кейптауна. Він розташований буквально біля підніжжя Столової гори (Table Mountain). Як тут розповідають, гора отримала таку назву через те, що протягом дня з будь-якої точки Кейптауна можна неодноразово спостерігати, як хмари опускаються на гору, подібно до того, як господиня накриває стіл скатертиною. Сама ж гора має форму великого стола.

На конгрес прибули понад 4200 учасників із 200 країн світу і 1200 добровольців, які допомагали в організації конгресу. 1600 учасників представляли освітнє і наукове середовище. Такий інтелектуальний потенціал для активних дискусій про майбутнє євангельського руху і його місії

Пастор Богдан Левицький запевняє: ось край землі.

у світі був зібраний вперше. За словами багатьох спікерів конгресу, основою місії стає християнство як спосіб життя – не у відриві від життя світського, а в його гущі. Бути місіонером – не означає їхати кудись, а бути там, де християнин уже живе і працює.

У конгресі також взяли участь приблизно 100 000 чоловік на майже 700 сайтах Глобал Лінка в 95 країнах світу. Глобал Лінк дозволяє користувачам завантажувати відео конгресу в різних форматах і різними мовами – разом з додатковими матеріалами і запитаннями для навчання, що дозволяє їм почути голоси з усього світу, які представляють Церкву XXI століття.

Серед гостей конгресу були представники Католицької і Православної Церков, Всесвітньої Ради Церков, багатьох неурядових організацій різних країн світу.

Увесь хід конгресу був забарвлений в яскраві кольори Африки. Це було видно зі складу учасників, з прославлення, харчування і навіть з обговорюваних тем.

Основною мовою конгресу була англійська. Однак основні сесії перекладалися ще на сім офіційних мов конгресу: арабську, французьку, китайську, німецьку, португальську, російську та іспанську.

Девізом конгресу став текст із Біблії: «Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19).

Робочий день починався о 8.30 і закінчувався о 21.15. До 23.15 щоденно проходив міжнародний християнський кінофестиваль.

Учасники конгресу були поділені на групи по 5-6 чоловік, які працювали за одним столом. Усього було понад 930 робочих столів.

Ранкові 90 хвилин присвячувалися розбору одного розділу з Послання до ефесян. Кожного дня до обіду на основі певного розділу розглядалися різні теми: істина Христа, мир Христа, любов Христа, воля Христа, Церква Христа, Тіло Христа.

По обіді відбувалися мультиплексні сесії, зустрічі-діалоги та іншого роду зустрічі. Усього відбулося понад 500 зустрічей-діалогів, молитовних та інших заходів.

Темою вечірніх служб були дії Бога у світі через Його Церкву.

Кожного вечора представляли окремий регіон світу. У понеділок, 18 жовтня, і в неділю, 24 жовтня, відбулися регіональні зустрічі. А ще деномінаційні. П'ятидесятники з усього світу зустрілися 18 жовтня із повторно обраним лідером

БЛАГОВІСТ СВІТОВІ

ЦЕРКВА У ХХІ СТОЛІТТІ

Всесвітньої п'ятидесятницької спільноти доктором Принсом Гунератманом. На зустрічі було порушено питання про те, що з часів проведення I Лозанського конгресу в 1974 році євангельський світ став в основному п'ятидесятницьким, однак представництво п'ятидесятників у керівних структурах залишилось на рівні 70-х років минулого століття.

21 жовтня делегати відправилися в екскурсію на крайню південну частину Африки – мис Доброї Надії. Природа там невимовної краси. Всюди вільно прогу-

село виникло, коли в країні існував апартеїд. Всіх людей з чорним кольором шкіри примусово загнали в цю резервацію. Чорношкірі люди жили тоді лише тут. Часи апартеїду закінчилися, але мільйони людей продовжують жити в крайній убогості, хоч буквально через автомагістраль, за якихось 500 метрів, – багатство і розкіш.

Ця картина настільки вразила нас, що ми захотіли відвідати саме село. Таку можливість нам надали. Ми навіть побували в деяких хатинах, якщо їх можна так назвати, відвідали два дитячі притулки. В одному з них живуть матері з дітьми, у другому – діти, заражені ВІЛ-інфекцією. Те, що в цьому селі роблять кілька добровільних організацій, – крапля в морі порівняно з тим, чого потребують тут люди.

За словами нашого гідів, в Південно-африканській Республіці близько 18% жителів країни є носіями ВІЛ-інфекції. І

Кейптаун, вигляд на Столову гору.

нам стало зрозуміло, чому кожний африканець, що виступав на конференції, обов'язково говорив про бідність і злидні.

Пробудження в Африці

За словами генерального секретаря Міжнародного братства студентів-євангелістів і заступника директора Лозанського руху Данієля Бурдане (Республіка ЧАД), за останнє століття Церква в Африці зросла на 3000%, і хоч вона не має грошей і високих технологій, африканці можуть радіти, тому що «благодать Божа вилилася на цей континент». «Це важливіше за технології, важливіше за гроші, важливіше за будь-що, що в нас може бути», – сказав він.

«З континенту, що приймає місіонерів, як це було в 1910 році, Африка в 2010-му перетворилася на континент, що відправляє місіонерів. Місіонери будуть роз'їжджатися з Африки в Європу, Сполучені Штати Америки, по всьому світі. Церква Африки – це Церква майбутнього», – сказав на форумі заступник директора організації «Англо-португало-іспаномовна Африка» Гідеон Пара-Маллам із Нігерії.

Складна комп'ютерна система, розроблена для того, щоб ділитися інформацією про хід конгресу з усім світом, протягом перших двох днів не працювала. «Ми зареєстрували ві-

русні атаки в мільйоні зовнішніх звернень до серверів системи, – сказав Джозеф Війайам, керівник ІТ групи Лозанського руху і спонсор конгресу. – На додаток до цього був виявлений вірус, занесений в центр з мобільного телефону».

У Кейптауні велася досить серйозна розмова про християнство як меншину,

про виклики нового атеїзму, про наступ агресивного ісламу, про глибоку кризу західного християнства. Героями конгресу стали представники Азії, Африки, Латинської Америки. Не раз у виступах підкреслювалося, що за останні роки відбулося тотальне зміщення в структурі, географії, культурі, богослов'ї світового християнства. Центр світового християнства змістився з півночі на південь (від багатих до бідних) і з заходу на схід.

Якщо в 1900 році всього лише дев'ять відсотків населення Африки були християнами, то в 2000 році кількість тих, хто вірує у Христа, зросла на континенті майже до 46 відсотків! Водночас у західному світі кількість віруючих скорочується.

У своєму виступі на заключній церемонії конгресу виконавчий голова Лозанського руху Даг Бердсалл сказав: «Це був чудовий тиждень! Єдність, різноманітність і життєва стійкість всесвітньої Церкви були яскраво продемонстровані в Кейптауні. Був представлений широкий спектр деномінацій, організацій, освітніх закладів, а також сфер бізнесу, державного управління і мистецтва. Ми розглядали найгостріші питання сучасності через призму теми «Бог у Христі примирив світ із Собою Самим».

Переповнені враженнями – і від того, що відбувалось на конгресі, і від природи, тваринного світу і людей цієї крайньої південної частини Чорного континенту, ми повернулись додому.

Іванас Шкуліс.
Секретар Міжнародної асамблеї християн віри євангельської.

Ці діти вперше бачать білу людину.

люються зебри, мавпи, страуси. В океані плавають морські котики, акули і навіть кити. Декому пощастило побачити, як кит випускав фонтани води над поверхнею океану.

Потім усі заїхали подивитися на пінгвінів. А на зворотному шляху скуштували місцеву рибу, яка прямо з рибальського човна потрапила до рук кухаря, а потім на наші тарілки.

В інші дні проводили екскурсію по місту, піднялися на Столову гору, відвідали ферму в передмісті Кейптауна, де вирощують леопардів. Їх навіть можна погладити – за чималу плату.

Декому пощастило побувати в сафарі і сфотографувати африканських слонів, великого куду, газель Гранта, антилопу конгоні, жирафів, зебру, африканських буйволів, чорного носорога, левів, рогатого ворона, страусів. Сьогодні слово «сафарі» найчастіше означає цілком мирні і порівняно недорогі екскурсії на дику природу, на яких звірів фотографують.

В один із вечорів ми на мікроавтобусі підїхали до села Н'янга в передмісті Кейптауна. Тут живе приблизно мільйон чоловік. Це справжні нетрі. Загалом у таких поселеннях проживає 2,5 мільйона чоловік – половина всіх жителів міста.

Гід-водій розповів, що це мільйонне

Мільйонне село Н'янга.

Сергій Манелюк
Ректор КБІ

Перебуваючи в тюрмі, апостол Павло написав у Листі до колоссян, 2:1: «Я хочу щоб ви знали, яку велику боротьбу я маю за вас...» Йому була небайдужою доля його духовних дітей. В іншому Листі – до ефесян, 6:12, написаному, знову ж таки, у в'язниці, Павло пише: «Бо ми не маємо боротьби проти криви та тіла, але проти початків, проти влади, проти співправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби».

І наша молитва – теж боротьба. Вона не спрямована проти якоїсь певної людини, чи за якусь людину – тут ідеться про два світогляди, дві системи.

Демонічний світ, який контролював тодішню Римську імперію, діє й сьогодні. Павло мав певні духовні знання, він переживав цю боротьбу. Молився за Колоси, молився за Ефес, за віруючих, які були там. Бог чув молитви Павла, бачив ту велику боротьбу і давав перемогу.

Слово «боротьба» грецькою звучить як «агон» – звідси походить наше українське слово «агонія». Ми не часто переживаємо агонію. Ісус Христос в Гетсиманії мав велику боротьбу, характеризуючи яку, автори Євангелія вживають слово «агон». Ісус переживав агонію, його піт був, мов краплі крові, тому що людський організм не витримував тієї боротьби.

Можливо, Павло не мав такої боротьби, як Ісус в Гетсиманії, але він пише, що був у посиленій боротьбі за Церкву, за християн, які жили в тих містах.

Ми сьогодні теж постимо, молимося: «Господи, Ти бачиш Церкву Твою – заступися за неї». Ми молимося за країну в цілому.

У Книзі пророка Єзекіїла, 22:30, йдеться про ізраїльський народ, про який Бог каже: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в вилі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, — та Я не знайшов!». Тобто: «Я хотів, щоб хтось став у молитовному вилі, щоб хтось взяв на себе відповідальність за те, що відбувається в Ізраїлі. Я хотів би, щоб хтось взявся за цю справу».

Інколи ми думаємо, що Бог має все робити за нас: обирати нам президента, спасати грішників. Ми хочемо багато чого, але Бог каже, що є справи, які Він довірив людям. Христос, залишаючи землю, сказав до учнів: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте!» (Мр. 16:15). Бог не ангелів послав робити цю справу, але людей. Він уповноважив апостолів, щоб ті йшли і проповідували.

Пам'ятаймо, християни, ми відповідальні за те, що відбувається навколо нас. Ми відповідальні за те, що в нашій країні за останні роки розроїлася розпуста, відповідальні за зростання кількості наркоманів, тому що мало молимося про це. Ми хочемо, щоб хтось інший клопотався цим.

Запам'ятаймо: ті, які, називаючи себе віруючими, але не ведуть духовну боротьбу, далекі від істини. Ми відповідальні за це.

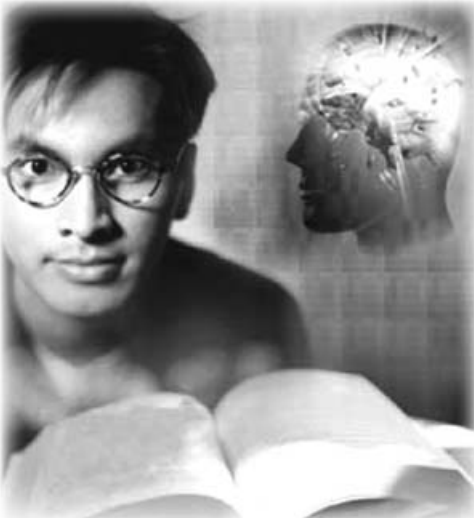
Бог жаліється Єзекіїло на те, що не знайшлося людини. Ви думаєте, там не було релігійних людей, не було тих, які щось пропонували? Були. Але там не було тих, які стояли в молитовному проломі, які робили б щось для Бога. Саме на це Бог жалівся Єзекіїло.

У Новому Заповіті написано: «Благаю чинити молитви благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів і за тих, хто при владі» (1 Тим.2:1-4). А далі наводиться причина, чому ми маємо молитися за царів, за владу нашу: «Щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій поборженості та чистості». У Книзі пророка Єремії, 29:7, сказано: «І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і молитесь за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій».

Ще зовсім недавно були часи, коли віруючі українці терпіли гоніння тільки за те, що були християнами. Не хотілося б вороття до цих часів. Тому ми молимо: «Господи, благослови наш народ». Коли було гоніння, наші церкви зростали здебільшого за рахунок дітей віруючих батьків. А нині ми маємо добрі часи, коли вільно проводяться різні акції, присвячені,

Наша боротьба

НА ЗЛОБУ ДНЯ

наприклад, святкуванню тисячоліття хрещення на Русі, відзначенню сторіччя української Біблії, яке ми святкували торік. Завдяки цьому було проведено багато євангелізацій в школах та інших навчальних закладах. Люди цікавляться, слухають вістку про Ісуса, приходять до церкви, мають можливість зростати в ній, чуючи живе Слово. Молимося, щоб час свободи продовжився.

У Книзі пророка Даниїла в дев'ятому – десятому розділах ідеться про те, як Даниїл, вирахувавши за пророчими книгами час кінця полону, молився за звільнення свого народу. Він був у пості три тижні. Три тижні скорботи, жалоби, стану боротьби. На 21-й день прийшов вісник від Бога і сказав: «Не бійся, Даниїле, бо від першого дня, коли ти дав своє серце, щоб зрозуміти видіння і щоб упокоритися перед лицем твого Бога, були почуті слова твої,

і я прийшов ради твоїх слів. Але князь перського царства стояв проти мене двадцять і один день». Зав'язалась боротьба у духовному світі. Демонічні сили, які контролювали ту територію, де розгорталась подія, боролися з Божим посланцем. Але архангел Михаїл прийшов на допомогу, вийшовши на чолі війська Господнього, і переміг.

Ми знаємо, що серце царя в Божій руці. Але коли цар не хоче слухати Бога, він слухає інші духовні сили, які контролюють його територію. Апостол Павло назвав їх владою темряви, духами піднебесними, які контролюють людей і заважають їм нормально жити.

Колись єврейському народу загрожувало знищення. Був підписаний указ царя. Залишилися чекати дня виконання вироку. Тоді один з Божих мужів, Мордехай, прийшов до своєї двоюрідної сестри Естер і сказав: «На тобі відповідальність, ти можеш це зробити. Твій голос буде почутий, та коли ти промовиш, то визволення приїде з іншого боку, а ти та дім твого батька загинете. А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства?».

Ми спасенні не для того, щоб мовчати, коли прогресують зло, гріх та беззаконня. Ми знаємо, що в останні дні через розріст беззаконня любов у багатьох охолоне. Про це каже Біблія. Але, незважаючи на поширення беззаконня, ми повинні молитися про те, щоб зло зупинилося, свідчити, що ми проти того беззаконня, сіяти Боже Слово, чисту Істину.

У Книзі Приповісток Соломона, 29:2, сказано: «Коли множаться праведні, радіє народ, як панує ж безбожник — стогне народ».

Нині ми переживаємо боротьбу – ми боремися на колінах, щоб Господь заступився за нашу країну, щоб ми могли й надалі євангелізувати її. Коли я проїжджаю дорогами України і спостерігаю за людьми, то в уяві вимальовується картина – вівці без пастуха. Люди бідні духовно, вони не знають Бога, потребують спасіння. І коли ми молимося за них, просимо: «Господи, спаси їх», потім дуже приємно чути свідчення, що такі люди отримують спасіння.

Ми молимося за долю України, і за нашими молитвами Бог робить Свою роботу в нашій країні і в серцях представників її народу.

Молимося за долю України і українців. Коли Бог змилостивився над язичницькою Німевією після покаяння царя і її жителів, то невже Він не почує й нас?

Вони потребують любові

«Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, — хіба не підтримаєш їх?» (прп. 24:11).

— Юліє Анатоліївно! Ви вже приїхали? — біжучи шкільним коридором, кричала схвилювана дівчинка-тінейджер, обвішана різними брязкальцями, що скидалися на прикраси.

— Так! А ти що, скучила? — запитала трохи розгублена Юлія Анатоліївна від такого несподіваного початку робочого тижня після нетривалої відсутності.

— Дуже! — так само голосно й емоційно говорила дівчинка, міцно притиснувшись до об'єкта своєї радості.

Юлія Анатоліївна зрозуміла, що сьогодні буде незвичайний день і що її очікують сюрпризи. Дівчинка швидко побігла на урок, а Юлія Анатоліївна спокійно відчинила двері з написом «Практичний психолог».

Після тижневої відсутності на роботі вона також заскучила за дітьми школи-інтернату. Молодий психолог сіла за робочий стіл у своєму гарному затишному кабінеті, який так не хочуть залишати школярі після неприємного шкільного дзвінка на урок, намагаючись щось робити, а серце її палко молилося.

Спокій порушила вже знайома їй дівчинка, блискавично увірвавшись до кабінету. Вона була унікальною та особливою, але її чомусь ніхто всерйоз не сприймав. Цього разу вона принесла «таємний зошит», в якому розкривала практичному психологові свої таємниці, свою дитячу, але вже зранену, душу. Вона хутко, як їй властиво, віддала зошит психологові і кинулась назад. Коли Юлія Анатоліївна відкрила розмальований зошит, то зрозуміла, що Бог працює в серцях цих дітей. Там було написано:

«Привіт, моя дорога й улюблена Юліє Анатоліївно! Я так давно вас не бачила і дуже заскучила. Якщо чесно, то я молилася за вас, плакала, тому що думала, що Бог мене не чує і не хоче мені допомогти. І я була вражена, коли молилася вранці і раптом побачила вас. Я невмовно рада, і тепер я знаю, що Бог мене почув. Я вас люблю...»

Молодий психолог не очікувала такого

повороту подій. Вона думала, що це звичайна робота, а тепер усвідомила, що це велике служіння і що воно їй подобається і, окрім того, приносить велике щастя в її життя.

... Усе почалося з того, що їй, випускниці університету, захотілося поїхати на роботу в інтернат, що містився в селі, не дуже віддаленому від її дому. Нині вона не уявляла, чому відважилася приїхати в село, де не було ні друзів, ні церкви... Ні навіть мобільного зв'язку! Бог знав, «чому». І після закінчення університету наївна 22-річна студентка, «розпечена» християнським спілкуванням, різноманітними поїздками на євангелізації з братами і сестрами, якій все видавалося в рожевому світлі, приїхала в село, де містилася школа-інтернат. Життерадісна дівчина, яку постійно бачили в колі друзів, для якої церква була рідною домівкою, залишилася сама.

Вона ніколи не забуде, як зайшла у свою нову кімнату у своєму новому селі і присіла на своє нове ліжко. Вона ще не усвідомлювала, що її очікує. Самотність стала її новим другом... Її серце було стривожене від невідомості. І з часом вона зрозуміла, куди потрапила. «Тут немає жодної подруги, немає церкви... Як я буду жити? — увесь час вертілося в її голові. — Тут немає нікого, хто міг би допомогти, порадити щонебудь, хто міг би помолитися, вислухати... Тут нема нічого, до чого звикла...» І гіркі слези покотилися з її очей.

Коли вона приїжджала до церкви, де недавно служила, і віталася з улюбленими сестрами і братами, то не могла стримати сліз. І ніхто не знав, як їй допомогти, чим заспокоїти.

Ці думки непокоїли Юлію. Вона часто запитувала в Бога, чому найкращі роки своєї молодості вона проводить на самоті. І була дуже незадоволена дорогою, яку запропонував їй Господь. Та якось у Біблії вона натрапила на рядки: «... Хто дороги свої легковажить — помре» (Прп. 19:16). Вони глибоко запали у її серце, і Юлія збагнула: не важливо, де проходите

наше життя, адже ми лише мандрівники на ній. Життя нам дав Бог, і Він хоче, щоб ми присвятили його Йому. Вона змирилася з Божою волею, і їй стало ясно, що справжнє життя, її батьківщина — на небесах, що там її нагорода, а тут все тимчасове.

І молода наївна дівчина, яка вважала себе такою сильною і духовною, яка думала, що служити Богові — це обов'язково відвідувати церкву, їздити на євангелізації, співати в групі прославлення, не пропускатися молодіжних служб, відкинула всі свої амбіції. І Той, Кого вона славилася, став її єдиним Другом, Помічником, Наставником. Він — Той, Хто може порадити, Хто може вислухати, допомогти! І Він тут, з нею!

Спочатку їй було дуже важко, але саме тут як ніколи раніше, вона зблизилася з Богом. Бог вів її, приносив радість.

«Хто сіє з слізьми, з соплем той жне» (Пс. 125:5). І незабаром в її щоденнику появились такі рядки: «Дякую Тобі, Господи, за мою роботу і за моїх дітей!». Юлія збагнула, що труднощі й скрутні обставини сприяють зближенню з Богом. Він дав їй, щоб частіше спілкуватися з нею, тому що дуже сильно любить і благословляє її.

Нині вона щаслива, що має 145 дітей. Юлія думала, що її життя — це суцільні випробування, але саме на цій роботі Бог дав їй можливість бути щасливою! Діти дарують їй свою віддану любов! І які вони чудові, які особливі! Коли після вихідних Юлія поверталася на роботу, діти постійно вибігали їй назустріч, обнімали. І серце дівчини мліло від їх обіймів. Адже вони, ці сирітки, не знали ні материнської любові, ні ласки. Юлія з кожним днем все більше й більше проймається любов'ю до них. Заради них вона готова була відкласти всі свої справи, плани. Щодня вона благала Бога, щоб беріг їх, охороняв від всього злого. І сама намагалася дарувати свою любов цим дітям. Це стало її життєвою потребою.

Вчителі і вихователі не розуміли, що вона знайшла в цих дітях. І часто дивувалися з її любові до них. А діти знали, що вона християнка, і Юлія Анатоліївна

часто розповідала їм про Ісуса, про те, як Бог змінив її життя. Її розповіді полонили юні серця.

Тепер думка про те, що можна назавжди залишитися працювати в цьому селі, якщо на це буде воля Божа, вже не лякає Юлію. Вона купається в дитячій любові і щаслива, коли щасливі «її» діти, коли вона може прислужитися їм.

Ще Юлія часто молилась за своїх

А діти цієї школи-інтернату назавжди залишаться «її» дітьми. Хай навіть забуті всіма, вони — в це Юлія твердо вірить — не будуть забуті Господом!

Ю. Удовенко.

Чернігівська область.

співпрацівників, з якими подружилася. Заповітне бажання молодої сестри — щоб у цій «дірі», цій «чорній ямі» (саме так вона думала про це село раніше) появилася жива церква Ісуса Христа, щоб Бог спас жителів цього села. І в міру своїх сил і можливостей вона сприяє цьому.

А «своїх» дітей Юлія Анатоліївна передала в руки Божі, щоб Він турбувався про них. Тепер випускники школи-інтернату часто телефонують їй, просять допомоги і поради. Як не хотілося їй віддавати їх в руки жорстокого життя, і вона наказувала, щоб вони постійно молилися. Сама Юлія робить це щодня і вірить, що прийде перемога від Господа, перед Іменем Якого схилиться кожне коліно.

Від авторки

Статистика свідчить, що кожен сьомий випускник школи-інтернату Чернігівської області — бомж, кожен п'ятий закінчує життя самогубством. Коли діти покидають інтернат, вони не знають, як далі жити, тому що звикли жити за командою і по режиму. А все через те, що не пізнали любові, якої так потребували і бажали. Ця потреба в них незадоволена, тому в цьому світі вони шукають заміників любові. І як боляче чути, що ці діти роблять аборт і потрапляють в колонії і тюрми. Допоможімо їм! Молимося за них! Адже вони так хочуть бути щасливими!

Музика в Божому Храмі

«...а в храмі Його все належне Йому виголошує : «Слава!» (пс. 29:9).

Місце, де присутній Господь, де звершується поклоніння Йому, — Божий храм, там все повинно говорити про Його славу. Соломон в посланні до Хірама, царя тирського, писав: «А храм, якого я буду, великий, бо Бог наш більший від усіх богів!» (2 Хр. 2:4). Усвідомлюючи велич Божу, він і збудував храм, в якому не лише споруда була грандіозною, але й усе служіння левитів і священників було величчям. Усе було спрямоване на прославлення Бога і говорило про Його велич. Поряд з іншими служіннями, музичне служіння віддавало гідну Богові хвалу.

Музика — це вид мистецтва, в якому ідеї, почуття, переживання виражаються ритмічно й інтонаційно організованими звуками. Музика поділяється на вокальну та інструментальну. Інструментальна музика — це гра на різних музичних інструментах. Вокальна — це музика людського голосу, спів. Пісня — сплав поезії і безпосередньо музики.

Що ж говорить Біблія про музику? Гармонія творення, у тому числі і музична, закладена в природі Самим Творцем ще до створення людини. На п'ятий день Бог створив «всю пташину крилату за родом її», читаємо у першому розділі Книги Буття. Безмовний світ наповнився чудовою музикою пташиного царства. Довкілля не мовчить, а звіщає про Його славу. У храмі природи прославляється царствений Господь! І побачив Бог, що це добре. Людина, вінець творіння, отримала від Бога найдосконаліший музичний інструмент — співочий апарат. Володіючи досконалим музичним слухом і голосом, споглядаючи красу всього довкола себе, чуючи чудову хвалу Богові від птахів піднебесних і проникнувшись почуттям вдячності Творцеві, Адам у благоговінні міг заспівати: «Великий Бог! Коли на світ погляну...» і з захватом вигукнути: «Як славен Ти!».

Але не тільки вокальною музикою володіє людство. Бог наділив людину також здатністю і до інструментальної музики. Перші розділи Біблії розповідають, що з часів сивої давнини люди використовували музичні інструменти. Ювал був батьком усім, хто грав на гусях і сопілці (1 М. 4:21). І вся історія людства засвідчує, що музика завжди супроводжувала людей — у повсякденному житті, на святах і бенкетах, при коронації царів, при святкуванні перемоги, при вшануванні героїв.

Таке широке застосування музика має тому, що це найкращий засіб вираження духовного і душевного стану людини, її емоцій і настроїв, який може передавати найтонші відтінки переживань душі і їх змін. Стан урочистості, піднесення, радості, веселості чи навпаки горя, смутку, тяжкості втрати. «... В жалобі звучать... мої нутрощі мовби та арфа» (Іс. 16:11). Те, що так важко піддається описові словами, може виразити музика, використовуючи багатство кольорів, тембрів, висотних та інтонаційних характеристик інструментальних звуків. «Якби все, що відбувається в душі людини, можна було передати словами, музики не було б на світі», — говорив російський композитор і музичний критик О. Серов.

Споглядання Божої величі, схилення перед Творцем, благоговіння і поклоніння, безмежна вдячність спасенної душі — усе це може передати духовна музика. Тому й використовувалась вона при служінні перед Богом. У час виходу з Єгипту, коли народ ізраїльський, пройшовши через Червоне море, був врятований, «заспівав Мойсей та Ізраїлеві сини... пісню Господеві». Потім цю радісну пісню продовжила Марія з жінками під звуки бубнів (2 М. 15:20-21).

При вигуках народу і звуках сурми впали стіни Єрихона (Єг. 6:20), при грі духового оркестру з 300 сурм Бог дарував перемогу над мідіянітянами невеликому війську Гедеона (Суд. 7). При принесенні цілопалення і мирних жертв священники використовували срібні сурми. При перенесенні ковчега «Давид та весь Ізраїлів дім грали перед Божим лицем усією силою та піснями, і на цитрах, і на арфах, і на бубнах, на гусях, і на цимбалах» (2 Сам. 6:5). Під звуки музичних інструментів Господь наповнював своїх служителів духом пророцтва (2 Цар. 3:15), при дії Духа Святого через інструментальну музику злий дух відступав від Саула (1 Сам. 16:23). Давид, який володів поетичним і музичним талантами, постановив, щоб спів і музика у святині були служінням левитів.

Але найбільшого роз-

витку і величі музичне служіння досягало в часи храму Соломона. У служінні при освяченні храму, окрім інших музичних інструментів, брав участь духовий оркестр з 120 сурм (2 Хр. 5:12). З 38 тисяч левитів чотири тисячі, що володіли відповідними здібностями, були відділені для прославлення Бога на різних музичних інструментах (1 Хр. 23:5). Їх навчали музичному мистецтву досвідчені і талановиті викладачі, і «вдень та вночі були вони при своїй роботі» (1 Хр. 9:33). У Божому храмі через звуки музичних інструментів прославлявся Господь, підкреслювалися Його могутність і велич. Храмове служіння набувало великої урочистості і стрункості. Усе свідчило про Його славу.

У ході історії служіння Богу в Ізраїлі зазнавало різних періодів: часи близького спілкування з Богом і урочистих благословених Богослужіннь змінювалися періодами відступу, застою і занепаду, коли двері дому Господнього зачинялися, припинялося жертвоприношення. Коли ж знову відчинялися двері храму, відновлювалася і музичне служіння.

Єзекиа в перший рік свого царювання відновив храмове служіння. Разом з цим було відновлено також служіння музикантів. «І поставив він левитів Господнього дому з цимбалами, з арфами та з цитрами... І поставили левити з Давидовим знаряддям, а священники зі сурмами... А коли розпочали цілопалення, зачався спів Господеві та звуки сурми і музичного знаряддя» (2 Хр. 29:25-27).

Не просто цілопалення, не тільки зі співом, а й з музичним супроводом. І це було до вподоби Господу, більше того, такою була Його воля. Сам Бог встановив музичне служіння в храмі. Єзекиа поставив левитів для служіння на музичному знарядді не зі своєї волі, а виконуючи Божий закон, Його волю: «За наказом Давида та Гада, царевого прозорливця, та пророка Натана, бо в руці Господа наказ, що йде через пророків Його» (2 Хр. 29:25). Асаф, закликаючи народ Божий славити Господа співом і музикою, підтверджує, що в цьому є воля Бога: «...заспівайте пісню і заграйте на бубні, на цитрі приємній із гусями, засурміть у сурму в новомісяччя, на повні в день нашого свята, бо це право Ізраїлеві, Закон Бога Якова!» (Пс. 81:1-5). Це закон. Закон Божий. І богобійний народ Божий, виконуючи Божі установи, прославляючи Його, використовував у своєму служінні різні види струнних, духових і ударних музичних інструментів.

Розглядаючи старозаповітний період, слід відмітити, що музика була невід'ємною частиною служіння перед Богом; храмові музичні служіння були суворо і чітко організовані; служіння це встановив Бог, і воно було бажане Йому.

Новий Заповіт не так детально описує музичне служіння першоапостольської Церкви, тому дехто твердить, що музика в апостольський час не застосовувалась, бо про неї нічого не сказано в Новому Заповіті. Чи так це?

Бог вчора і сьогодні і навіки той Самий. Якщо в Старому Заповіті Бог Сам встановив служіння музики, то чому Він буде проти такого служіння в новозаповітній Церкві? Повчаючи коринтян про

порядок новозаповітного служіння і про духовні дії в церкві, Павло запитує: «То що ж, браття?». Іншими словами: тож як повинно відбуватися духовне служіння в церкві? І тут же дає відповідь на це запитання: «Коли сходиться ви, то кожен із вас псалом має...» (1 Кор. 14:26). Поряд з наукою, об'явленнями, пророцтвами, виясненнями, «кожен із вас псалом має». Серед інших служінь і духовних дій у вас є і музично-пісенне служіння. У посланні до церкви в Ефесі апостол Павло більше деталізує це служіння, закликаючи сповнюватися Духом, навчаючи самих себе псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа (Еф. 5:19). Псалом, гімн, духовний спів. Співаючи і прославляючи.

Перші християни, читаючи послання апостола Павла, розуміли, що псалом — це пісня, для якої необхідний музичний супровід, і приймали заклик апостола співати і грати на славу Богові. Звичайно, важко уявити, що в умовах гонін перші християни, збираючись в катакомбах, мали на своїх зібраннях великий духовий чи симфонічний оркестр. Та все ж саме в той час Біблія говорить про музичне служіння в церкві. І можливо, якраз їх, християн, що з радістю приймали гоніння за Христа, апостол Яків закликає виявляти свою радість співом псалмів (Як. 5:13). Якщо музика не використовувалась в першо-апостольській Церкві, то апостол міг би сказати простіше: хай співає Господу. Але Яків уточнює: хай співає псалмами, тобто піснями, які вимагають музичного інструменту. А як радіє хто, хай славить Господа голосом і музикою.

Не тільки в часи Старого Заповіту використовувалась музика, не тільки в новозаповітний час Біблія закликає до інструментального служіння — музика є і на небі. Прихід Господа за Церквою буде супроводжуватись звуком Божої сурми (1 Сол. 4:16). «Великі та дивні діла Твої, о Господи, Боже Вседержителю!... співають жителі небес під звуком Божих сурм (Об. 15:3). І на небі музика виражає велич Божу і говорить про Його славу.

Музичне служіння в храмі Соломона було урочисте, величне і благословенне. «І як загримів голос на сурмах, і на цимбалах, і на музичних знаряддях, і як хвалили Господа... І не могли священники стояти й служити через ту хмару, бо слава Господня наповнила дім Божий!...» (2 Хр. 5:13-14). Слава останнього храму повинна бути ще більшою. Якщо служіння букви Закону було таким славним, то чи не значно славнішим повинно бути служіння Духу? Якщо славне минуле, тим славнішим має бути теперішнє. Якщо старозаповітні левити і священники повинні були славити Бога на музичних знаряддях в храмі з обов'язку, за законом, то наскільки благословеннішою повинна бути музика новозаповітного царського священства серед відкупленого народу для слави Христа не за буквою Закону, а від душі, під благословенням Святого Духа.

Новий Заповіт суттєво розширює поняття храму. Це не тільки комплекс храмових споруд чи церковний будинок. Новозаповітний храм — це зібрання відкупленого Божого народу. І навіть кожний окремий християнин — це храм Духа Святого. І в цьому окремо взятому храмі повинно відбуватися індивідуальне служіння. У тому числі і музичне.

Тому коли ви сходиться, у вас вже є спів, є музика, що йдуть від серця для слави Господа. А якщо на небесах, у вічності, Ім'я Господа прославляється під інструментальний аккомпанемент, то й на землі таке служіння буде благословенне.

О. М.

ЗРОЩУЄМО ПЛОДИ

«А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, вірність» (Гал. 5:22).

ТИХІСТЬ

Одні вважають, що тихість — необхідна риса. Інші думають, що тихий чоловік — це чоловік слабкий, боязливий, сором'язливий, невпевнений, замкнутий. Друга думка — вскрай помилкова. Тихість — одна із найсильніших рис характеру, яка завжди вражає людей, а ще це один із плодів Святого Духа: «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, вірність, тихість...» (Гал. 5:22-23).

Отже, що таке тихість? Грецьке слово *prautes* — «тихість» описує стосунки і поведінку людини стриманої, терплячої, лагідної, здатної тримати себе в руках, коли її ображають або поводяться несправедливо. Явна несправедливість може викликати спалах озлоблення в будь-кого, але тиха людина і в цій ситуації поведеться добродушно, м'яко, поблагливо і навіть приязно. Слово «тихість» змальовує людину із сильною волею, яка

вміє, однак, підкоряти свою волю. Вона зовсім не слабка — вона просто стримана. У неї сильна воля і залізний характер, у неї своя думка, але вона вміє коритися людям, які стоять над нею.

У дуже рідкісних випадках слово *prautes* (тихість) вживається щодо диких тварин, які пізніше стали ручними, і означало неприборкану, агресивну волю, яку можна приборкати.

Якщо Святий Дух виховує у вас тихість, ви залишаєтеся стриманим навіть у конфліктних ситуаціях. Вас не охоплює

лють, ви не втрачаєте самовладання — ви поводитесь спокійно й очікуєте відповідного моменту, щоб висловити свою думку. Ви вмієте тримати себе в руках.

Слово *prautes* вживається і як медичний термін, що позначає заспокоїливий засіб для зняття нервового збудження. Тиха людина не буде дратуватися, засмучуватися, сердитися, реагувати на образи чи несправедливість. Вона відповідно тактовно і ввічливо, стане, так би мовити, заспокоїливим засобом для особи, яка злякалась засмучена, згладить неприємні ситуації.

А як ви реагуєте на образи, несправедливість, як поводитесь в несподіваних ситуаціях? Розпалюєте атмосферу, і без того напружену, чи, побачивши, що розгоряється сварка, несете мир? Кидаєте у відповідь на чийсь образливий слова або вчинки грубу репліку чи, все-таки, вмієте стримуватися, залишаєтеся спокійним і відповідаете у слухний момент?

Людині нічого не варто розсердитися, але коли Святий Дух плекає у вас тихість, ви стаєте тактовним і стриманим. Сама ваша присутність буде діяти заспокоїливо на розгніваних, розлючених людей. Ви будете миротворцем у напружених ситуаціях.

ЗДЕРЖЛИВІСТЬ

Список плодів Святого Духа продовжує здержливість. У чому різниця між тихістю і здержливістю?

Грецьке слово *enkrateia* — «здержливість» передає смисл: тримати під контролем, володіти собою. Часто воно перекладається словом самовладання і означає «стримувати запал, захоплення, бажання».

Тиха людина може себе стримати. І здержлива людина може вгамовувати свої апетити, бажання, запал, захоплення. Вона своєчасно зупиниться, щоб не перестіти, не піддається надмірностям, у всьому виявляє поміркованість. Слово *enkrateia* можна перекласти ще так: «стриманість, поміркованість, дисциплінованість, врівноваженість, самовладання».

Нездержлива людина надто багато про все переживає, переїдає, вона не стримана у задоволеннях і, можна сказати, наближає день своєї смерті. Але якщо людина дозволить Святому Духу змінити себе, то Він допоможе їй стати дисциплінованою, врівноваженою і стриманою,

залишатися здоровою, фізично міцною, не піддатливою гріховним бажанням.

Тепер проаналізуємо, наскільки розвинуті в нас ці плоди. Чи вміємо ми тримати себе в руках, вгамовувати свої апетити, стримувати пориви? Чи не йдемо на повід своїх емоцій і бажань? А можливо, нам важко стримуватися, ми потакаємо своїм забаганкам, слабкостям, вередуванням? Проаналізуємо свою поведінку, і тоді побачимо, чи ми тихі і здержливі. І якщо усвідомимо, що нам не притаманні ці риси, то попросимо Святого Духа розвинути їх у нас.

10 жовтня Церква Християн Віри Євангельської України святкувала День подяки Господу. Цього дня за домовленістю урочисті зібрання проходили у всіх церквах України.

Вдячність – найбільша з чеснот

У Дніпропетровську учасники служіння подяки зібралися в центральній обласній церкві ХВЕ «Віфанія». Єпископ обласного об'єднання церков ХВЕ Дніпропетровської області Михайло Мокієнко привітав присутніх зі святом і нагадав про важливість такого роду зібрання. «Всемогутній Бог дав кожному народу землю. Не обминув і Україну: сивий Дніпро й досі дає воду сотням тисяч людей; країна багата на чорноземи, і підтвердження тому – еталон чорнозему, який зберігається у Франції і взятий у Дніпропетровській області (Магдалинів-

ський район). У Кривому Розі – чорна руда, на Донбасі – «чорне золото». Для кого Господь все це створив? Для нас, людей! Ми маємо дякувати Богу за все. Біблія закликає нас дякувати за все, що ми маємо. Давид пише: «Все, що дихає, хай Господа хвалить!». І в нас є за що дякувати Йому».

Зі словами вітання до учасників урочистості звернувся заступник настоятеля римо-католицької парафії м. Дніпропетровська Матвій Стибурський; представник Дніпропетровщини в Українському Біблійному Товаристві Тамара Несторова.

Пастор євангельської церкви «Єрусалим» В'ячеслав Тен розповів про умови принесення плоду в житті християнина і закликав дякувати Богу не для того, щоб «заробити» ще більше благословення, а просто через те, що Він – Бог. «Якщо вдячність – найбільша з чеснот, то не-

для служіння Господу. Віктор Борисович закликав сіяти добрі зерна, навіть якщо на врожай доведеться трохи почекати. «Не втрачайте віри, живна обов'язково настануть! Адже Слово Боже говорить: «Що посіє людина, те й пожне». Христос посіяв Себе за нас, грішників. Він помер і

– хвороби, страждання. Часто вони є наслідком наших неправильних вчинків, коли ми сіємо у свою плоть. Тож живімо за духом і сіймо в дух».

Про плоди духовного життя говорив і заступник старшого пресвітера церкви ЄХБ у Дніпропетровській області Андрій Якименко. А заключну проповідь виголосив пастор Дніпропетровської церкви «Перемога» Сергій Вінковський. Вона базувалася на перших десятих віршах третього розділу Приповістей Соломонових. Зокрема пастор наголосив на важливості шанувати батьків і поважати їх настанови, бо саме від цього залежить тривалість нашого життя. А ще на тому, що не треба жити власною раною, образою, якою б «правильною» вона не була. Бо образа – це гріх, а значить, зло в Божих очах.

Сергій Петрович також нагадав, що все, що ми маємо, дав нам Господь. І одна з форм подяки Йому – наші приношення. Якщо ми віддаємо Господу хоча б частину з того, що маємо, Господь не тільки береже нас від всілякої нестачі, а й примножує наші надбання, як духовні, так і фізичні.

Божі обітниці мають умови. І якщо людина дотримує цих умов, виконання обітниць не забариться, адже Бог вірний.

На завершення свята пастори звершили спільні молитви подяки і благословення.

Оксана і Володимир Чорні.
м. Дніпропетровськ.

вдячність – найбільша вада».

Пастор Криворізької церкви «Вєфіл» Віктор Степанченко проповідував на тему жнив. Кожен з нас має свій дар, свій талант. І їх треба використовувати

воскрес, воскресивши разом з Собою нас від смерті до життя.

Якщо ж людина жила на землі не праведно і не покалася перед Богом – то погине вічну загибель. Ще один аспект

У Києві відбулося засідання комітету молодіжного служіння ЦХВЕ України

29 жовтня комітет відділу молодіжного служіння ЦХВЕУ провів чергове робоче засідання. Обласні лідери молоді зустрілися для спільного аналізу та планування діяльності на 2011 рік.

Єпископ Микола Синюк на прикладі притчі про 10 мін срібла (Лк. 19) закликав молодих служителів до ревності у довіреному служінні та поблагословив всіх у молитві. Пастор Богдан Левицький, завідувач відділу, розпочинаючи ділову частину засідання, поділився враженнями з недавніх відряджень до Південної Кореї та Південно-Африканської Республіки.

Обласні керівники надали інформацію про стан молодіжного служіння на місцях та загострили увагу на можливостях та

викликах суспільства. Аналіз показав, що поряд із потужними багатотисячними молодіжними загонами (Рівненщина, Волинь, Буковина) є області, де молодіжне життя потребує значної уваги та допомоги (Черкаська та Луганська області).

Аналіз проведення цьогоорічного Всеукраїнського з'їзду молоді ЦХВЕУ показав виключну цінність таких заходів для молодих християн віри євангельської та їх друзів з інших конфесій.

На пропозицію Богдана Левицького учасники визначили дату наступного, XIV молодіжного з'їзду ЦХВЕУ – він

призначений на 6-13 липня 2011 р. і пройде на території табору «Юність» (Житомирська область). Затверджено також графік проведення регіональних молодіжних конференцій на наступний рік.

Юрій Кулакевич (Київське міське об'єднання) надав інформацію про проект благовісту під час проведення в Україні матчів ЄВРО-2012. Проект Global Euro 1.2.3 – спільна ініціатива декількох євангельських об'єднань, що має на меті проповідь Благої Звістки під час чемпіонату Європи з футболу у 2012 р. Участь молоді Церкви в цьому проекті запропоновано обговорити на наступному засіданні Комітету, яке заплановане на 16 лютого 2011 року.

uipc.org.ua

Українська Асоціація релігійної свободи висловила занепокоєння погіршенням міжцерковних стосунків

25 жовтня у приміщенні Інституту філософії НАН України відбулось засідання Ради директорів Української Асоціації релігійної свободи (УАРС).

Учасники наради проаналізували стан релігійної свободи в Україні. Рада директорів УАРС висловила занепокоєння погіршенням міжконфесійних стосунків, причиною якої вважає особливе ставлення представників влади до однієї Церкви та фактичну дискримінацію усіх інших.

Експерти також відзначили, що підготовка нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» відбувається не достатньо публічно та без обговорення його положень у широкому колі зацікавлених осіб – представників Церков і релігійних організацій, експертів та віруючої громадськості.

Крім цього, учасники засідання проаналізували результати участі та організації членами УАРС різноманітних заходів з проблематики релігійної свободи: науково-практичних конференцій, круглих столів, Днів релігійної свободи в різних містах. Керівництво Асоціації як найбільш значущу відзначило Міжнародну наукову конференцію «Свобода релігії і демократія: старі і нові виклики», яка 5-6 серпня проходила у Києві.

м. Київ.

Інститут релігійної свободи.

Активісти руху «Любов проти гомосексуалізму» мітингували біля Верховної Ради і Кабінету Міністрів

Мітинг активістів руху «Любов проти гомосексуалізму» увесьміе пройшов на Хрещатику. 2 жовтня в рамках соціального фестивалю «Всі разом» борці за права традиційних сімей пройшли ходою по центру Києва, провівши мітинг і зібравши підписи за встановлення карної від-

повідальності за пропаганду одноставних інтимних стосунків. Навпроти споруди Кабінету Міністрів учасники акції озвучили свої вимоги: «За пропаганду гомосексу – стаття», «Реєстрація партнерств збоченців – загроза національній безпеці», «Верховна Рада і народ України – проти ювенальної юстиції», «Не дозволимо гомосексуальному лобі закріпитися в Україні».

Закінчилася акція мітингом на великій сцені поблизу Київської мерії, який провів член комітету ЛПГ Юрій Шпирний.

Президент Міжнародної благодійної організації АСЕТ Анатолій Євдошук розповів, що в школах і лікарнях Чехії вже заборонили вживати слова «мама» і «тато». «Чому права меншин відстоюють більше, ніж права традиційної сім'ї», – висловив обурення багатьох промовець.

Народний депутат, голова громадської організації «Союз молодих християн України» Павло Унгуран був категоричним: «Наше суспільство деградує. Страшні цифри і небезпечні тенденції: Україна лідирує за темпами поширення СНІДу і дитячого алкоголізму, виготовлення і копіювання

дитячої порнографії. Необхідно взяти курс на відродження нашої християнської спадщини, не бути байдужими, відстоювати моральні цінності».

«Щастя – це коли всі вдома», – констатував президент Міжнародного центру батьківства Олександр Марчен-

ко і наголосив на відповідальності батьків за те, щоб їх сини виростили справжніми чоловіками».

Правозахисник Christian Legal Centre і Christian Concern Анекс Спак із Лондона порадив, що в Україні відбуваються заходи такого роду. Він описав випадок із своєї практики, коли трьох дітей вигнали з британської школи за те, що вони покинули лекцію, де їм нав'язували гомосексуалізм як норму життя. «Сподіваюся, що Україна такого не допустить, тому що ви не дозволяєте нікому викинути традиційну сім'ю з центру суспільства», – висловив надію правозахисник.

Наприкінці всіх промов Юрій Шпирний від імені учасників акції зачитав резолюцію, за яку і проголосували мітингувальники. Серед іншого у ній іде мова про запровадження карної відповідальності за пропаганду гомосексуалізму, про припинення просування антисімейних технологій при підтримці іноземних посольств та окремих фондів та про обов'язок органів державної влади зберігати і захищати натуральну модель сім'ї.

На сьогодні під резолюцією зібрано понад 70 тисяч підписів.

№ 10 (73) Виходить щомісяця
ЖОВТЕНЬ 2010 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726